

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci žalobce: **E. s.r.o.**, IČ X, se sídlem J. Š., O – P, zastoupený JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2013, č. j. 056486/2013/KUSK-DOP/Svo, o účelové komunikaci,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Kouřimi (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 15. 3. 2013 č. j. KOU – 967/2012, kterým bylo deklarováno, že na pozemcích p.č. X v k.ú. Kouřim se nacházejí neveřejně přístupné účelové komunikace v uzavřeném prostoru ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném k 30. 12. 2015 (dále jen „ZOPK“) a že na pozemku p.č. X v k.ú. Kouřim se nachází neveřejně přístupná účelová komunikace.

Žalobce namítl, že tvrzení silničního správního úřadu, že „*vstup do areálu je umožněn nájemcům budov v areálu a jejich zaměstnancům*“ je nesprávné a vychází z nesprávně zjištěného stavu věci, neboť vlastník pozemků (PP-r. s.r.o.), na kterých se komunikace nacházejí, trvale za použití bezpečnostní agentury brání nájemcům žalobce, jakož i jím zmocněným osobám nejen ve vjezdu, ale v samotném pěším přístupu např. za účelem kontroly budov, které vlastní.

Žalobce namítl, že žalovaný nezkoumal stav v době vedeného správního řízení, zejména majetkoprávní skutečnosti zakládající rozpor mezi stavem právním a stavem tvrzeným vlastníkem dotčených pozemkových parcel. Vytvoření pevných překážek, které brání obecnému užívání pozemní komunikace, nelze považovat za rozhodnou skutečnost pro tvrzení vlastníka soukromé pozemkové parcely, že jde o uzavřený objekt. Byť takto historicky objekt, jako vlastněný jedním subjektem, vznikl, došlo k následným změnám v majetkoprávních vztazích k nemovitostem v dotčeném území, jež jsou doložitelné a jež nebyly prvoinstančním orgánem ani žalovaným zkoumány. Zřejmé pochybení žalovaného spatřuje žalobce v jeho tvrzení, že „*veřejná přístupnost účelové komunikace sama o sobě nečiní komunikaci veřejnou*“.

Žalobce dále namítl, že se silniční správní úřad nijak nevypořádal s jeho námitkou, uplatněnou v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí, že „*změnou majetkoprávních vztahů k jednotlivým nemovitostem došlo ke změně týkající se rovněž poměrů upravených v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích*“. V daném případě je podle přesvědčení žalobce nepochybné, že změnou majetkových poměrů v dotčeném areálu, tj. dražbou, ve které právní předchůdce žalobce, R-I, s.r.o., IČ: X, nabyly budovy, veřejně přístupné účelové komunikace ze zákona vznikly. Změnou majetkových poměrů v daném území došlo k vytvoření nových zákonných znaků týkajících se dopravní obslužnosti, a to s odkazem na úpravu podle § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 ZOPK. Žalobce, jako vlastník nemovitosti (budov) provozované více osobami, a to vzhledem k jejich oprávnění podnikat na základě nájemního či obdobného obchodně závazkového vztahu s žalobcem, založil ze zákona podmínky uvedené v § 7 odst. 1 ZOPK. Žalobce dále namítal, že se silniční správní úřad touto skutečností nezabýval.

Rovněž uvedl, že ve svém odvolání namítal, že jestliže bývalý vlastník pozemku, státní podnik TUZEX, v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejnou účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Během vlastnictví státního podniku TUZEX užívala předmětný areál řada subjektů a nájemců, stejně jako nyní do něj přijíždí podnikatelé naložit či vyložit zboží. Pokud vznikla účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku - účelové komunikace, tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít.

Dále uvedl, že silniční správní úřad pochybil, když vyslovil závěr o existenci nevyhnutelné komunikační potřeby žalobce, a následně prohlásil účelovou pozemní

komunikaci za neveřejnou. Dodal, že vypořádání žalovaného s těmito námitkami je velmi rozporné, neboť v zásadě dává žalobci za pravdu, aniž by to promítl do výsledného rozhodnutí ve věci.

Konečně namítl porušení ustanovení § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť prvoinstanční rozhodnutí nebylo opatřeno spisovou značkou, přičemž všechna rozhodnutí a usnesení prvoinstančního orgánu v předmětné věci byla opatřena stejným č. j. KOU - 967/2012 (např. rozhodnutí o zamítnutí předběžného opatření č. j. KOU - 967/2012 ze dne 10. 8. 2012 nebo usnesení o zastavení řízení z 18. 10. 2012 č. j. KOU - 967/2012), což přispívalo k nepřehlednosti spisové agendy a nepřezkoumatelnosti vedení řízení.

Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že k úspěšnému žalobnímu tvrzení by musel žalobce tvrdit a prokazovat takové skutečnosti, které by nesporně vyvrátily zjištěný stav věci. V celém řízení nebyl žalobcem navržen ani předložen žádný důkaz, který by vyvrátil, že areál skladiště lehké konfekce bývalého TUZEXU, v části dřívějšího cukrovaru, byl a je stále celý oplocen, že vjezd je trvale opatřen závorou a vrátnicí, s časově vymezenou obsluhou, a to minimálně od roku 1977. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Silniční správní úřad obdržel dne 11. 06. 2012 žádost žalobce o zahájení řízení o určení právního vztahu existence veřejně přístupné účelové komunikace (dále jen „VPÚK“) na pozemcích p.č. X v k.ú. Kouřim. Žádost odůvodnil nutnou komunikační potřebou, která mu vznikla, když v dražbě provedené dne 21. 03. 2007 nabyl čtyři budovy na cizích pozemcích v areálu bývalého státního podniku Tuzex v Kouřimi.

Silniční správní úřad oznámil zahájení řízení a nařídil ústní jednání. Ústní jednání proběhlo dne 2. 8. 2012. Dne 18. 10. 2012 vydal silniční správní úřad rozhodnutí č. j. KOU-967/2012. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný tak, že rozhodnutí silničního správního úřadu zrušil a vrátil mu věc k novému projednání.

Dne 15. 02. 2013 vydal silniční správní úřad rozhodnutí č. j. KOU-967/2012, kterým bylo deklarováno, že na pozemcích p.č. X v k.ú. Kouřim se nacházejí neveřejně přístupné účelové komunikace v uzavřeném prostoru ve smyslu § 7 odst. 2 ZOPK a že na pozemku p.č. X v k.ú. Kouřim se nachází neveřejně přístupná účelová komunikace. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pozemky p.č. X jsou umístěny v uzavřeném prostoru ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 ZOPK. Pozemek p.č. X je sice z hlediska dopravní obslužnosti areálu jeho nedílnou součástí, ale z hlediska ustanovení § 7 odst. 2 ZOPK v uzavřeném prostoru nebo objektu umístěn není. Dále konstatoval, že znak nutné komunikační potřeby je beze zbytku naplněn a jiná alternativní cesta způsobila nahradit uvedené komunikace, aniž by došlo k omezení vlastnického práva k pozemkům, na nichž jsou umístěny, neexistuje. Rovněž uvedl, že pozemek p.č. X v k.ú. Kouřim je situován u samotného vjezdu do areálu a tvoří spojnici mezi silnicí p.č. X a samotným areálem. Komunikaci na tomto pozemku je možné užívat výhradně pro příjezd do samotného areálu a není spojnici mezi silnicí p.č. X a dalšími nemovitostmi mimo areál, pro které by ji bylo nutno užívat veřejností z naléhavé komunikační potřeby. Po celou dobu trvání provozu areálu, a to jak za současného vlastníka

tak i jeho právního předchůdce, komunikace na uvedeném pozemku byla vždy užívána výlučně jen vlastníky areálu, příp. jeho nájemci, nikdy nebyla a není užívána veřejností z naléhavé komunikační potřeby a současný vlastník pozemku i jeho právní předchůdce nikdy výslovně neprojevíli souhlas s veřejným užíváním této komunikace. Ze skutečnosti, že vlastníci uvedeného pozemku tento pozemek neoplotili ani nevyznačili, že jde o soukromý pozemek bez souhlasu k veřejnému užívání, nelze bez dalšího vyvodit ani konkludentní souhlas vlastníků s veřejným užíváním komunikace na tomto pozemku, protože pokud komunikace nebyla nikdy veřejností užívána, nevznikl ani důvod shora uvedená opatření provést.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí silničního správního úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že není pravdou, že by prodejem (v tomto případě dražbou) vznikly ze zákona veřejně přístupné účelové komunikace. Tato skutečnost není ničím podložena a je to pouze domněnka žalobce. Takové závěry rozhodně nevyplynou z ustanovení § 2 odst. 1 ani § 7 odst. 1 ZOPK. Dále uvedl, že pojem veřejná přístupnost v sobě zahrnuje oprávnění k obecnému užívání účelové komunikace, což znamená oprávnění každého užívat komunikaci bezplatně a obvyklým způsobem. Z kontextu je zřejmé, že toto právo nikdy nebylo svěřeno úplně každému, ale pouze omezené skupině uživatelů. Rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 10. 2012, č. j. 22 Cdo 4392/2010-141, podle kterého „*pokud by měl zákon o pozemních komunikacích vlastníka účelové komunikace v uzavřeném areálu omezit užíváním právem vlastníka jiné nemovitosti, musel by to především výslovně stanovit nebo by to z něj muselo jednoznačně vyplývat*“. Konečně žalovaný uvedl, že obdržel k přezkoumání spis, který je označen jako „Spis č. j. KOU - 967/2012“. Toto označení je uváděno na každém vydaném dokumentu, lze tedy konstatovat, že se jedná o spisovou značku. Termín „číslo jednací“ správní řád neupravuje. Označování dokumentů a spisů je v kompetenci vedoucího úřadu, který je oprávněn vydávat spisový řád v rámci obecního úřadu. Ze spisu musí být patrné, jak a kdy byly věci do spisu vloženy. Odvolací orgán přezkoumal spis i z pohledu zákonem upraveného uspořádání spisu a neshledal žádné pochybení. Spis je veden přehledně a nic nenasvědčuje tomu, že by ho na základě špatného uspořádání nebylo možné přezkoumat.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 ZOPK „*Účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena*“.

Podle § 7 odst. 2 ZOPK „Účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad“.

Žalobce předně namítl, že změnou majetkových poměrů v dotčeném areálu, tj. dražbou, ve které právní předchůdce žalobce nabytí budovy, veřejně přístupné účelové komunikace ze zákona vznikly. Tomuto argumentu soud nepřisvědčil. Přímo ve vztahu k předmětným komunikacím rozhodoval (v řízení o žalobě žalobce vůči společnosti PP-r. s.r.o. na uložení povinnosti zdržet se odpírání přístupu žalobce na účelovou komunikaci s uložení povinnosti odstranit vegetaci bránící užívání účelové komunikace) na základě dovolání žalobce Nejvyšší soud, který ve svém rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 22 Cdo 4392/2010, uvedl, že „První otázkou tedy je, zda lze z § 7 odst. 2, příp. z jiných ustanovení zák. o poz. kom., dovodit zvláštní úpravu vztahu mezi vlastníky nemovitostí tvořících uzavřený areál, která by vlastníku některé z nemovitostí poskytovala právo užívat účelovou komunikaci, jejímž vlastníkem není. Ustanovení podle svého znění-vyjadřuje se o vlastníku uzavřeného areálu, nikoliv o vlastnících - dopadá na situace, kdy má areál jediného vlastníka. Neplyne z něj jasně, že by zákon vlastníkem areálu rozuměl vlastníky všech nemovitostí, které areál tvoří, že by ve vztahu ke zde se nacházející účelové komunikaci konstruoval vztah obdobný spoluvlastnictví či že by jinak zakládal právo vlastníka některé z nemovitostí užívat účelovou komunikaci, jejímž vlastníkem není... Z obecné úpravy vlastnického práva v § 123 an. obč. zák. vyplývá, že vlastník pozemku sloužícího v uzavřeném areálu jako účelová komunikace svobodně rozhoduje o tom, kdo smí pozemek užívat, a bez jeho svolení tudíž nikdo pozemek užívat nesmí. V případě, že je uzavřený areál tvořen nemovitostmi různých vlastníků, je nutno jeho vlastníkem ve smyslu § 7 odst. 2 zák. o poz. kom., rozhodujícím o užívání účelové komunikace, rozumět vlastníka účelové komunikace. Provozovatelem pak třeba rozumět osobu, která oprávnění rozhodovat o užívání účelové komunikaci odvozuje, ať už přímo či nepřímo, od svolení vlastníka“. Přestože otázka, kdo je „vlastníkem areálu“ ve smyslu § 7 odst. 2 ZOPK, byla v dané věci řešena toliko jako otázka předběžná, krajský soud se se shora uvedeným výkladem Nejvyššího soudu ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Aplikováno na projednávaný případ to znamená, že „vlastníkem“ areálu je společnost PP-r., s. r. o., neboť je vlastníkem vnitroareálové pozemní komunikace, a skutečnost, že žalobce nabytí do svého vlastnictví některé nemovitosti v daném areálu, na tom nemůže nic změnit. Závěr správních orgánů, že na pozemcích p.č. X v k.ú. Kouřim se nacházejí neveřejně přístupné účelové komunikace v uzavřeném prostoru ve smyslu § 7 odst. 2 ZOPK, je proto správný. Soud rovněž souhlasí se žalovaným, že ve vztahu k těmto nemovitostem neměl silniční správní úřad vůbec zkoumat existenci nutné komunikační potřeby, jelikož takové zkoumání je nadbytečné. Nicméně toto pochybení, které navíc žalovaný odstranil a vysvětlil, nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí.

Žalobce dále namítl, že jestliže bývalý vlastník pozemku, státní podnik TUZEX, v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejnou účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Ani tato námitka není důvodná. Předně soud konstatuje, že tato argumentace není relevantní ve vztahu

k pozemkům p.č. X, které se nacházejí uvnitř uzavřeného objektu a představují tak přímo ze zákona neveřejně přístupné účelové komunikace, jak bylo vyloženo v předchozím odstavci. Pokud jde o pozemek parc. č. X (komunikaci spojující areál s ulicí K.), pak soud souhlasí se žalovaným, že kvalifikovaný nesouhlas s veřejným užíváním nebyl vysloven, jelikož toho nebylo zapotřebí. Ve správním řízení bylo zjištěno (a žalobce sám to ani nepopírá), že předmětná komunikace sloužila vždy pouze k propojení areálu státního podniku TUZEX s ulicí K. a byla užívána vždy „zúčastněnými osobami“ – majiteli či nájemci nemovitostí v areálu, jejich dodavateli a zákazníky. Naopak nebylo zjištěno, že by cesta na pozemku p. č. X byla užívána veřejností. Soud v této souvislosti připomíná nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, podle kterého *„je nepřípustné skrze institut účelové komunikace omezovat vlastnické právo v případech, kdy absentuje veřejný zájem“*. Tento názor Ústavního soudu dopadá i na projednávaný případ. Ve správním řízení nebylo zjištěno, že by komunikace na pozemku p. č. X byla veřejností vůbec používána, a soud tak má za to, že na jejím užívání je dán zájem toliko soukromý (ostatních vlastníků a nájemců nemovitosti v areálu a zprostředkovaně jejich dodavatelů a zákazníků). Krajský soud je (shodně jako Ústavní soud v jím posuzované věci) přesvědčen, že optimálním řešením situace by bylo zřízení nezbytné cesty (§ 1029 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů) ve prospěch žalobce za finanční náhradu. Dokud však taková úprava vztahů neexistuje, je třeba důsledně poskytovat ochranu vlastnickému právu a nikoliv je nepřípustně omezovat skrze institut veřejně přístupné účelové komunikace, jehož účelem je prosazení veřejného zájmu, který zde absentuje. Soud tak shrnuje, že ani komunikace na pozemku p. č. X není veřejně přístupnou účelovou komunikací a závěr správních orgánů je proto správný.

Žalobce dále argumentoval tím, že je mu vlastníkem komunikace bráněno v přístupu do areálu. Soud však konstatuje, že tento problém není pro projednávanou věc relevantní a žalobce musí svou situaci řešit prostředky občanského práva (např. již zmíněným zřízením nezbytné cesty).

Rovněž žalobce namítá pochybení silničního správního úřadu spočívající v nesprávném označení spisu. Tato námitka není důvodná. Soud sice souhlasí se žalobcem, že označování všech rozhodnutí a usnesení pouze spisovou značkou (která je pro všechny stejná) je nevhodné a poněkud matoucí, nicméně tato skutečnost je toliko formálním nedostatkem a nemá žádného vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož spis silničního správního úřadu je jinak řádně veden, je přehledný a poskytuje všechny potřebné informace.

Žalobce dále namítl, že tvrzení silničního správního úřadu, že „vstup do areálu je umožněn „nájemcům budov v areálu a jejich zaměstnancům“ je nesprávné a vychází z nesprávně zjištěného stavu věci, neboť vlastník pozemků (PP-r. s.r.o.), na kterých se komunikace nacházejí, trvale za použití bezpečnostní agentury brání nájemcům žalobce, jakož i jím zmocněným osobám nejen ve vjezdu, ale v samotném pěším přístupu např. za účelem kontroly budov, které vlastní. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že silniční správní úřad netvrdil, že by byl přístup umožněn všem nájemcům, pouze konstatoval, že tato skupina osob (nájemci budov v areálu, osoby od nich odvozené-zaměstnanci, zákazníci...), je jedinou skupinou osob, již je vstup do areálu umožněn. To, zda je vstup do areálu umožněn konkrétně nájemcům budov vlastněných žalobcem, není pro projednávanou věc relevantní. Soud

opakuje, že žalobce si musí zajistit právo vjezdu a vstupu do areálu prostředky soukromého práva. Vzhledem k charakteru komunikace se nemůže dovolávat práva veřejného užívání komunikace, neboť toto právo není spojeno s veřejně nepřístupnými účelovými komunikacemi.

Žalobce dále namítl, že správní orgány vymezily příliš úzce okruh účastníků řízení. Soud však konstatuje, že tuto námitku mohou vznést toliko osoby, které takovým postupem byly dotčeny na svých veřejných subjektivních právech (tedy právě oni případní opominutí účastníci), nikoliv žalobce, se kterým jako s účastníkem jednáno bylo a otázka, zda měly být účastníkem i jiné osoby, se jeho práv nemohla nijak dotknout.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nesprávně uvedl, že „*deklaratorní řízení není řízením, kde se uplatňují námitky, a o kterých musí následně správní orgán rozhodnout v rámci meritorního rozhodnutí*“. Ani tato námitka není důvodná. Soud dává žalovanému za pravdu, že řízení o (ne)existenci veřejně přístupné účelové komunikaci není řízením (oproti např. řízení stavebnímu), kde by se současně rozhodovalo o námitkách účastníků. K tomu ovšem dodává, že to nic nemění na povinnosti správního orgánu se s argumentací účastníků přezkoumatelným způsobem vyrovnat. Této povinnosti však žalovaný v projednávané věci bezpochyby dostál.

Případná není argumentace žalobce rozhodnutím NSS ze dne 13. 9. 2012, č. j. 7 As 47/2012, jelikož se jednalo jednak o zcela odlišnou věc (otázku nicotnosti rozhodnutí a jeho následků) a jednak toto rozhodnutí argumentaci žalobce žádným způsobem nepodporuje.

Námitku porušení § 2 odst. 3 správního řádu pak nelze pokládat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to pro její nekonkrétnost. Žalobce totiž nikterak neupřesnil, proč by mělo být vypořádání jím citované odvolací námitky (s níž polemizuje) v rozporu právě s tímto ustanovením správního řádu.

Soud konstatuje, že v projednávané věci nedošlo ani k porušení § 36 odst. 3 správního řádu v odvolacím řízení, jelikož v odvolacím řízení žádné nové podklady opatřovány nebyly. Další tvrzená porušení správního řádu, uvedená v bodě III. 13. žaloby, pak jsou toliko obecnými proklamacemi, které nelze pokládat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konečně soud odmítá námitku žalobce, že žalovaný neprovedl místní šetření, s tím, že žalovaný k takovému postupu (který by ostatně byl proti smyslu odvolacího řízení) nebyl vůbec povinen.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. července 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová